

je bila polna denarjev. Med denarjem je tičal pergamentni listek, na katerim so bile naslednje besede pisane:

„Turk požiga, ropa in mori. Mende se bo tudi mojimu gradu taka zgodila. Namesto de bi ga divji Turčin v svojo s kervjo omadežvano pest dobil, moj zaklad tu z željami zakopljem, de bi enkrat kakimu režežu v roke prišel.“

To se je tudi zgodilo, in ta najdba je bila pač za revno vdovo sreča v nesreči. —

Ta povest pak uči, de Bog hudodelnike káznuje, pobožne zapušene siromake pa po svoji nezapopadljivi previdnosti večkrat, ako ravno prečudno s časnim bogastvam osrečuje.

Bernard Tomšič.

Stare zgodbe Slavijanov sploh.

(Konec.)

Meje slavijanskih sedežev so mogle v prvih časih, kakor marsikteri sled kaže, proti jugu dalje seči, kakor pa pozneje, in sicer do jadranskiga (teržaškiga) morja.

Ko so pa v petim ali šestim stolétji pred Kristusam Galijani ali Vlahi od zapada čez snežnike proti jugu, in poleg Donave proti jutru derli, so se mogli Slavijani čez Donavo nazaj in zad za Karpaške hribe umakniti, kjer je po tem njih meja proti jugu bila.

Proti jutru so njih stanovanja šle čez reko Dnjeper in doli do černiga morja, kjer še dan danes Rusi prebivajo.

Proti polnočni strani je bila Volga mejnik, in naprej so sedeli mnogi rodovi Skitov ali Čudov. Proti večeru je bilo vzhodno morje, dokler niso Normani Slavijanov od tam pregnali, kar se je zgoditi moglo v drugim stolétji pred Kristusam.

Nižej doli med Vjadro (Odro) in Vislo (Weichsel) pa ni bilo stanovitne meje.

Od posebnih zgodb med Slavijani malo vedó stari pisatelji, ker so bili ljudstvo miroljubno, ki je raji v po-

koji svoje polje obdelovalo, kakor pa z vojskó se pečalo, če ravno so bili, ako je bilo treba, hrabri vojšaki; saj bi drugač ne bili mógli obstati pred roparskimi sosedi. To vender je gotovo, de so z Galijani ali Vlahi, z Nemci in Normani, in s Sarmati imeli hude hóje. Tudi z Rimljani pod cesarjem Voluzijanam so se vojskovali v létu 253. Hvaljeno sploh pa je bilo njih kmetijstvo, hvaljena njih gostoljubnost ali postrežnost do popotnikov, in imenovana je bila njih kupčija.

V starih časih Slavijani niso bili v cele kraljestva ali cesarstva združeni, ampak večidel so se v veliko manjših rodov ločili, katerih je vsak imel svoje kneze, župane ali vojvode, in svoje postave in naredbe. Le v kaki sili ali vojski se jih je po več vkupej zedinilo zoper občinskiga sovražnika, in so si koga v velikiga kneza ali vojvoda izvolili, kteriga ptuji pisatelji včasih kralja imenujejo. Od tod je prišlo, de ako ravno jih je bilo silno veliko število, ni od njih nekdajne mogočnosti in gospodarjanja čez druge ljudstva nikjer posebne besede. —

Véra starih Slavjanov je več Bogov razločila, posebno je bil Belibog in Černibog; uni darovavec dobriga, ta začetik hudiga. Tudi so po raznih krajih imeli posebne bogove, med kterimi so bolj znani: Perun, kakor Bog groma, Svantovit, Radogost kakor bog sprejemanja in postrežbe ptujcov, Živa kakor boginja življenja i. t. d. Tem so darove nosili, in za njih službo so imeli kostele, to je tempeljne in loge s posebnimi služabniki teh svetiš, ki so bili zlo časteni.

Življenje imenitnih Slovanov.

Jernej *) Kopitar.

(Konec.)

Visoko učen in marljiv začne Kopitar močno sloveti. Léta 1814 so ga samiga v Pariz poslali, da je dra-

*) V poprejšnim listu stoji Juri namesto Jernej Kopitar. Vnaglosti je bila pomota prezrena.